

РОСОМАХАТА И ЛИСИЦАТА ЕВЕНКИЙСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Една росомаха и старият и мъж намислили да се пренесат на друго място и там да живеят.

Говорело се, че отвъд реката гората била по-гъста и там имало повече храна.

Решили те да пренесат отвъд реката цялата си покъщнина.

Но нямали лодка за превоз. Мъжът на росомахата отишъл в гората да обели някоя бреза, за да направи от кората и лодка. А старицата наслагала покъщнината си в торби и седнала на брега да го чака.

Гледа тя — по реката плава лодчица, а в нея — лисица. Лодчицата се приближила и лисицата скочила на брега.

— Здравей, бабке! — рекла тя на росомахата.

— Да си жива и здрава, Лисанке!

— Какво правиш тук? — попитала лисицата.

— Чакам стареца си. Отиде в гората да набели кори от бреза, за да направи лодка. Смятаме да се пренесем отвъд реката.

Лисицата се вторачила в големите торби с покъщнината, огледала се и рекла:

— Додето старецът ти обели бреза, хайде аз пък да пренеса покъщнината ви през реката.

Зарадвала се росомахата, взела торбите и ги помъкнала към лодката. Накамарила лодката догоре и се приготвила и тя да седне върху торбите.

— Почакай, бабке — рекла лисицата, — лодката е пълна, няма къде да седнеш. Така може и да потънем. Най-напред ще пренеса торбите, а сетне и тебе.

Лисицата отстранила с веслото лодката от брега и лодката заплавала по течението.

— Но къде отиваш? — извикала росомахата.

— Реката ме носи, бабке. Не мога да я задържа.

— Ей, Лисо, карай към оня бряг!

— Не бой се, бабке, ще доплаваме, където трябва.

Лисицата се засмяла и заплавала все по-далеко и по-далеко с бабината покъщнина. Тогава росомахата разбрала, че хитрата лисица я измамила. Седнала на един камък край водата и заплакала.

Прехвъркнал оттам кълвачът. Чул той, че росомахата плаче и рекъл:

— Кой те наскърби, бабке?

— Лиса ме ограби! Отмъкна всичката ми покъщнина. Ще има да си патя от моя старец!

— Не плачи, бабке! — рекъл кълвачът. — Ние ще надхитрим лисицата.

Кълвачът литнал направо през гората. Пресякъл големия завой и кацнал на едно храстче — зачакал лисицата да стигне при него.

Видял, че в далечината се показала лодка. В лодката имало торби, а лисицата седяла върху торбите. Лодката се изравнила с храстчето и кълвачът се помолил:

— Лисанке, Лисанке, вземи ме в лодката!

— А ти отде идеш и накъде си тръгнал? — запитала лисицата.

— Летях в тайгата, крилото си ходих да лекувам. Сега бързам да се върна, но мъчно се лети с болно крило. Закарай ме!

— Но в лодката ми няма място — рекла лисицата. — Къде да те дяна?

— Аз ще се настаня ей тука в ъгълчето. Мъничък съм, не ми трябва много място.

И кълвачът се свил между торбите.

Заплавали те по-нататък. Лиса седяла отзад, държала веслото и карала лодката между камъните. А кълвачът забил клюн в дъното на лодката и тихичко се заловил да го дълбае: „Чук, чук! Чук, чук!“

Пробил тънката брезова кора. В лодката почнала да навлиза вода.

— Какво е това, да не би лодката да тече? запитала уплашено лисицата.

— Наистина тече — отвърнал кълвачът.

— Трябва да спрем на брега и да я поправим — рекла лисицата.

Свърнали към брега.

Изскочила лисицата и рекла на кълвача:

— Ти изнеси торбите от лодката, а сетне довлечи и нея на брега. Трябва да я обърнем с дъното нагоре и да намерим дупчицата. А през това време аз ще отида в гората да потърся борова смола. Ще запушим дупката и ще продължим.

Щом се скрила лисицата в гората, кълвачът откършил от един храст пръчица, запушил с нея дупката в брезовата кора, седнал в лодката и заплавал назад към росомахата.

Дотърчала Лиса от гората, донесла смола. А лодката вече плавала далеко по реката.

Лисицата си глътнала езика.

— Кълвачо! Негоднико! Връщай се веднага! Чуваш ли?

— Не, Лисо, няма да се върна — отговорил кълвачът.

— Ами че ти ще потънеш! В лодката има дупка!

— Аз я запуших с пръчица.

— Връщай се назад, разбойнико!

Но кълвачът се смеел и плавал по-нататък.

Стигнал до мястото, където живеела росомахата. Чул, че дядото хока бабата и плаче заедно с нея.

Кълвачът изскочил от лодката и отишъл при старците.

— Не плачи, бабке! Не плачи, деденце! Аз ви докарах цялата покъщнина, взех на всичко отгоре и лодката.

Зарадвали се старците, едва не почнали да подскачат.

— Е — рекъл дядото, — и с какво да наградим този добър кълвач?

Тогава бабата ушила на кълвача къса кожена дрешчица, нашарила я с хубави шарки, а на главата му сложила пъстра шапчица.

Кълвачът станал пременен, хубавец.

А дядото бил добър ковач. Той изковал на кълвача здрав стоманен клюн и му наточил ноктите.

Оттогава кълвачът носи шарена премяна.

А със стоманения си клюн може да пробие и най-здравото дърво.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.